USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Y. M.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 687/24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2022, č. j. 33 A 73/2020 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 12. 2020, č. j. KRPB-213941-52/ČJ-2020-060026-Z, rozhodla o prodloužení zajištění žalobce na dobu 24 dnů (od 16. 12. 2020 do 8. 1. 2021) dle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ve spojení s čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*nařízení Dublin III*“). Účelem zajištění bylo předání žalobce do Rumunska v rámci dublinského transferového systému.

[2] Proti výše uvedenému rozhodnutí žalované podal žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) žalobu, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 15. 2. 2022, č. j. 33 A 73/2020 – 48.

[3] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce dne 14. 11. 2020 zajistila hlídka Policie České republiky dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „*zákon o policii*“), neboť nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území České republiky. Následujícího dne byl žalobce eskortován na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno, kde byl zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona o policii.

[4] Poprvé rozhodla žalovaná o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III, a to rozhodnutím ze dne 16. 11. 2020, č. j. KRPB-213941-15/ČJ-2020-060026-Z. Tímto rozhodnutím byl žalobce zajištěn na dobu 32 dnů (do 15. 12. 2020). Následně žalovaná informovala o zajištění žalobce Dublinské středisko Ministerstva vnitra (dále jen „*Dublinské středisko*“), které jí dne 18. 11. 2020 zaslalo oznámení o zahájení řízení podle nařízení Dublin III společně s informací, že na základě pozitivního záznamu v systému EURODAC byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska. Dublinské středisko obdrželo souhlas rumunských orgánů s převzetím žalobce dne 27. 11. 2020. O tom informovalo žalovanou dne 2. 12. 2020 a zároveň ji požádalo o prodloužení zajištění žalobce nejdéle do 8. 1. 2021, aby mělo dostatek času přemístění realizovat. Na základě této žádosti žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění, jak uvedeno v odstavci [1] výše.

[5] Krajský soud uvedl, že žalobce uplatnil jedinou žalobní námitku, a to otázku reálnosti svého přemístění do Rumunska. Žalovaná se dle krajského soudu zabývala podrobně posouzením podmínek zákonnosti rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce, a to včetně poměrů v azylovém systému Rumunska. Ve správním spise jsou založeny podklady, z nichž lze dovodit počet uskutečněných transferů do Rumunska v „dublinském“ řízení (byť ne podrobně ve vztahu k České republice). Krajský soud přisvědčil závěru žalované, že neexistují okolnosti, které by bránily přemístění žalobce podle nařízení Dublin III. Uvedl, že rumunský azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, přičemž odkázal na judikaturu správních soudů, konkrétně pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021 - 23. Otázka uskutečnitelnosti transferu je v řízení o zajištění spjata se zkoumáním otázky systémových nedostatků v příslušném členském státě, jakož i se způsobem, jakým je žalovaná informována o přemisťování cizinců dle nařízení Dublin III. Žalovaná logicky vychází z informací poskytnutých Dublinským střediskem. Dle judikatury týkající se „dublinského“ řízení není možné považovat za neuskutečnitelné či nepravděpodobné přemístění cizince v důsledku pandemie COVID-19, a to i přesto, že v jejím důsledku došlo k částečnému praktickému pozastavení transferů.

[6] Krajský soud uvedl, že není správná žalobcova interpretace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015 – 55, neboť aby se soud mohl zabývat otázkou statistik nasvědčujících nereálnosti přemístění, je třeba tyto statistiky konkrétně označit, respektive předložit soudu. To však žalobce neučinil, neboť reálnost svého přemístění zpochybnil jen obecným tvrzením. Povinností soudu přitom není tyto podklady za žalobce obstarávat.

[7] Krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobce pouze obecně tvrdil, že koncem roku 2020 měla žalovaná vyhodnotit, že dojde k faktickému zmrazení transferů, pročež měl

být žalobce propuštěn. Tomuto tvrzení krajský soud nepřisvědčil, neboť takový postup by byl založený na pouhé spekulaci, která neměla oporu ve spisech ani obecně známých skutečnostech. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem, jestliže vycházela z akceptace rumunské strany, pro kterou prodloužila zajištění žalobce.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku realizovatelnosti účelu zajištění stěžovatele, kterým je jeho přemístění do Rumunska. Tvrdí, že v žalobních námitkách odkazoval na skutečnost, že v důsledku šíření pandemie COVID-19 došlo k faktickému zastavení dublinských transferů. V případě transferů realizovaných do Rumunska se jedná o poměrně jednoduše přezkoumatelnou statistiku, která nenabízí široké interpretační možnosti, přičemž se v ní neodráží zásadní zpoždění. Je zřejmé, že transfery byly pozastaveny „*prakticky najednou*“. Stěžovatel zastává názor, že bylo povinností žalované se s těmito skutečnostmi přezkoumatelným způsobem vypořádat. Statistiky lze dle jeho názoru považovat přinejmenším za vodítko pro provedení dalších úvah, přičemž tyto úvahy v rozhodnutí žalované chyběly, což mělo za následek jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení současně zdůraznil, že není v rámci poslední kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[12] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ani jednu ze situací popsaných v předcházejícím odstavci Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal, a to na základě níže uvedených důvodů.

[13] Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku kasační soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel (zastoupen právním profesionálem) ostatně sám k přijatelnosti kasační stížnosti ničeho neuvádí, ačkoliv je v jeho zájmu, aby odůvodnil, proč je v jeho případě kasační stížnost přijatelná a zdejší soud by se jí měl věcně zabývat. Nicméně Nejvyšší správní soud posuzuje otázku přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech stanovených v § 104a odst. 1 s. ř. s. z úřední povinnosti, tedy i v případech, v nichž stěžovatel k přijatelnosti nic určitého neuvede, jako je tomu právě v této věci.

[14] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nesprávně vypořádal s otázkou realizovatelnosti jeho předání v podmínkách pandemické situace v Rumunsku, v jejímž důsledku došlo k zastavení „dublinských“ transferů. Krajský soud (stejně jako žalovaná) podle stěžovatele chybně nezohlednil statistiku úspěšnosti provedených transferů v souvislosti s touto situací.

[15] Rozsahem povinností správních orgánu při rozhodování o prodloužení zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, podle nějž „[o] *zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu*.“ K možným důvodům takové nemožnosti naplnění zákonného důvodu omezení osobní svobody cizince Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dodal, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, ve kterých jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

[16] Výše uvedený závěr rozvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 - 62, v němž uvedl, že „[s]*těžovatel systematicky poukazoval na malé množství vyhoštění do Iráku, která se podařilo českým státním orgánům realizovat v průběhu roku 2015. Nejvyšší správní soud ovšem odmítá akceptovat stěžovatelovu úvahu, která by fakticky vedla k tomu, že pokud je vyhošťování cizinců do určité země původu často neúspěšné, pak by měly české státní orgány na toto vyhošťování zcela rezignovat ve vztahu k dalším cizincům pocházejícím z této země, respektive by měly rezignovat právě na ty kroky, které mají realizaci vyhoštění cizince umožnit a mezi něž patří i zajištění těch cizinců, u nichž je důvodný předpoklad, že by mohli mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Přestože

se uvedený judikát týká realizovatelnosti správního vyhoštění, lze jej vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, neboť státy nemohu obdobně rezignovat na přemisťování cizinců v rámci dublinského systému pouze na základě tvrzené předchozí neúspěšnosti transferů. S těmito závěry koresponduje také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015 – 55 (č. 3430/2016 Sb. NSS), na který stěžovatel odkazoval v žalobě, a v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]*okud by ze statistik o předávání cizinců za poslední období vyplynulo, že úspěšnost předání byla rovna nule, nelze bez dalšího uzavřít, že i v dalším období neexistuje rozumná šance na realizaci účelu zajištění, tedy předání cizince do Maďarska. Právě k takovémuto závěru ovšem krajský soud míří. Na základě takového výkladu statistických údajů by stěžovatelka musela navždy rezignovat na plnění svých zákonných úkolů, neboť v návaznosti na první období s 'nulovou úspěšností' předání by paušálně bylo vyloučené jakékoliv budoucí zajišťování cizinců za účelem jejich předání*.“

[17] Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel nepoukazoval na statistiku úspěšnosti transferů ve správním řízení, přičemž tak učinil až v žalobě, a to pouze velmi obecně. K této otázce se Nejvyšší správní soud také již vyjádřil v rozsudku ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021 – 23, a to v tom smyslu, že „[n]*esdělí-li tedy cizinec v řízení o zajištění relevantní výhrady či obavy ve vztahu k zemi, kam má být předán, nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v této zemi. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaná v řízení o zajištění musí vycházet z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostatcích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců*.“

[18] Lze tedy uzavřít, že otázka významu případné předchozí neúspěšnosti transferů již byla kasačním soudem judikována. Krajský soud rozhodl v souladu s touto judikaturou, jestliže uvedl, že nelze uvažovat o budoucí nerealizovatelnosti transferu na základě pouhého tvrzení žalobce.

[19] Jak plyne z výše uvedeného, v projednávané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost (výrok I. tohoto usnesení).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Kasační soud proto náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků (výrok II. tohoto usnesení).

[22] Zástupce stěžovatele, advokát Mgr. Ladislav Bárta, byl stěžovateli ustanoven již v řízení o žalobě (usnesením krajského soudu ze dne 4. 1. 2021, č. j. 33 A 73/2020 – 19).

[23] Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 téhož předpisu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem DPH (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.; výrok III. tohoto usnesení).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu